

[Arne Melchior]

dre hr. Tom Behnke til at melde sig ind i samme udmærkede forening.

I øvrigt kan CD fuldt ud tilslutte sig den grundige gennemgang af forslaget urimeligheder, som justitsministeren i sin tale præsenterede, og med samme og en række andre begrundelser afviser CD forslaget. Det vil ikke optage Retsudvalgets tid i ret mange minutter.

Niels Helveg Petersen (RV):

På Det Radikale Venstres vegne skal jeg afvise Fremskridtspartiets lovforslag. Det er min overbevisning, at gennemførelse af dette forslag ville skabe større problemer, end det eventuelt kunne løse, det ville skabe mere farlig vold og ikke mindre farlig vold, og derfor finder vi slet ikke, at forslaget er egnet til at løse de opgaver, som man gerne vil løse med forslaget. Vi afviser det.

Kofod-Svendsen (KRF):

Også Kristeligt Folkeparti afviser dette lovforslag. Vi finder ikke, at det er et velegnet instrument til at begrænse den meningsløse vold. Der er fremført en række gode argumenter fra justitsministeren og en række ordførere, og jeg skal ikke forlænge debatten ved at repetere dem.

Konklusion: Afvisning.

Tom Behnke (FP):

Våbenlovens bestemmelse om, at man ikke må indføre eller tilvirke »håndgranater, bomber, patroner og lignende som våben eller ammunition fremtrædende genstande, der indeholder eller er beregnede til at indeholde faste stoffer, væsker eller luftarter, som ved spredning virker skadevoldende, bedøvende eller irriterende«, er jo, som det fremgår, mere beregnet på betydelig tungere skyts end det, vi taler om i øjeblikket, nemlig den helt uskadelige tåregasspray beregnet til selvforsvar.

Det kan da forundre, at den uskyldige tåregasspray overhovedet er med under disse bestemmelser og dermed forbudt at besidde, bære og anvende som et selvforsvarsmiddel. Det er den imidlertid, og i stedet for at sætte et hav af historikere til at undersøge, hvorfor man har udformet lovgivningen, som man har, har vi taget skridtet fuldt ud og med det samme fremsat det lovforslag, der nu er til behandling.

Jeg mener ikke, at der er nogen grund til den store debat om selve udformningen af forslaget, for det er ganske enkelt den mindst indgribende ændring, der er anvendt, for at alle kan være sikre på, at det kun er lige netop tåregassprayen, som bliver legaliseret. Det, vi efter min mening skal diskutere – nogle har været lidt inde på det, men det har været alt for svagt berørt – er, om vi vil beskytte ofrene eller vi vil beskytte forbryderne.

Det er klart, at med en legalisering af tåregasspray vil forbryderne få meget sværere vilkår at arbejde under, og ofrene vil få en tiltrængt mulighed for at forsvare sig, uden at det giver skade på gerningsmanden – det skulle vi jo nødtigt risikere! Man kan så som politiker mene, at det er forfærdeligt, men det er nu engang Fremskridtspartiets holdning, at Folketinget skal varetage offerets interesser og ikke forbryderens i denne sammenhæng.

Efter at fru Inge Dahl-Sørensen havde været fremme med, at tåregasspray burde legaliseres, trak hun jo hurtigt i land igen. Jeg ved ikke hvorfor. Jeg ved heller ikke, hvorfor hun har gjort det så mange gange i denne samling. Fru Inge Dahl-Sørensen vil nu lave en ordning med, at man skal udstede våbentilladelser og nummerere spraydåserne, og at folk ved køb af en ny spraydåse skal redegøre for, hvad de har brugt den gamle spraydåse til. Ja, der mangler kun lige, at offeret skal sikre sig generalier på forbryderen for at kunne fortælle politiet, hvem man har brugt den imod. En sådan ordning vil ganske enkelt kræve så store administrative ressourcer, at ideen er dødfødt fra starten. At det tilmed er en repræsentant for den regering, der dagligt taler om begrænsning af bureaukrati, som foreslår det, gør det sådan set ikke bedre.

For mig at se er det allerværste imidlertid, at man benævner tåregassprayen som et våben. Det mener jeg bestemt ikke at den er. Tåregasspray er et middel til selvforsvar og ikke et våben til angreb. Justitsministeren omtalte også flere gange i sin tale disse »tåregasvåben«, men det er der ikke tale om. Det er ikke et våben, det er et selvforsvarsmiddel.

Ministeren talte også meget om – og det har andre også gjort – at vi skal styrke politiets indsats, og at vi skal gøre det ene og det andet. Det, man hele tiden fokuserer på, er, hvad vi skal gøre, når forbrydelsen er sket. Vi vil der-